

Crai-nou

Vasile Alecsandri

Pe când la cuibu-i pasărea zboară
C-un țipăt jalnic ca un suspin
Și, plecând capul sub aripioară,
Pe creanga mică adoarme lin,

Zamfira tristă din cort ieșise
Și cu ochi umezi lung se uita
La cornul lunii ce se ivise,
Vărsând pe frunte-i lumina sa.

De când în lume gingașa fată
Zâmbea ca floarea de pe câmpii,
Numai de soare fu sărutată
Pe sânu-i fraged, pe-ai săi ochi vii.

Părul său negru ca nori de ploaie
De-a lung pe umeri neted cădea.
Ades copila mândră, vioaie,
De soare-n păru-i se ascundea.

Iar când pe frunte-i ducea cofiță
Cu apă rece de la izvor,
Când era umedă-a sa guriță
Și-i sălta floarea pe sânișor,

Toți trecătorii simțeau deodată
O sete mare în pieptul lor;
Beau multă apă, cătând la fată,
Și urmau drumul oftând de dor.

Ea cânta dulce ca ciocârlia
Ce ciripește vesel în zori,
Și suna gingaș atunci câmpia
Ca de un freamăt de Zburători.

Ades bătrânii, stând împreună
Și ascultând-o pe lângă foc,
Trăgeau cu sorții, noaptea, la lună,
Și vesteau fetei mare noroc.

Dar într-o seară, sus, pe movilă,
O Babă Cloanță, din bobi trăgând,
I-a zis cu spaimă: Să fugi, copilă,

De străin mândru, cu glasul blând!

De-atunci Zamfira în multe rânduri
Vedea o umbră zburând prin nori,
Și toată noaptea sta ea pe gânduri
În doruri tainice, în dulci fiori.

Acum ea, tristă, din cort ieșise
Și cu ochi umezi lung se uita
La cornul lunii ce se ivise,
Iar glasul-i jalnic așa cânta:

Crai-nou, strălucite!
Plânsă m-ai găsit,
Cu gânduri mâhnite,
Cu chipul cernit.

Inima-mi jelește,
Dar nu știu ce vrea;
Nu știu ce dorește
Inimioara mea.

Căci aude noapte
Freamăte de zbor,
Ș-apoi blânde șoapte
Ce-i șoptesc din nor.

Iar a zilei rază
Când lucește sus,
Mult apoi visează
Visul ce s-a dus.

Crai-nou! vin cu bine,
Cu bine te du,
Dar jalea din mine
Să nu mi-o lași, nu!

Să mă lași cu salbă
De galbeni frumoși,
Cu năframă albă
Și iminei roși.

Să mă lași ferice,
Cu dorul împlinit,
Zburând tu de-aice,
Crai-nou mult iubit!

Iată că-n valea cea-ntunecată

Un străin mândru atunci trecu,
Auzi glasul, veni îndată
Și-n calea fetei pe loc stătu.

Blânzi erau ochii, blândă-era fața,
Blând era glasul celui străin!
Căci trecu noaptea, și dimineața
Găsi copila fără suspin.

Trei zile-n urmă ea avea salbă,
Salbă de galbeni pe-al său grumaz,
Avea pe frunte năframă albă,
Iar flori nici una pe-al său obraz!

Trei zile-n urmă Crai-nou se duse,
Și, cu el, mândrul străin pieri,
Sărmana fată în drum se puse
Și mult îl plânse, mult îl dori!

Trei zile-n urmă, colo, pe vale,
Rămase singur un biet mormânt!
Ș-ades de-atunce un glas de jale
Șoptind s-aude astfel prin vânt:

Tu, ce spui vesel, sus, pe movilă,
La cornul lunii tainicu-ți gând,
Când vine noaptea, fugi, fugi, copilă,
De străin mândru, cu glasul blând!